

"Въпреки че съветските жени са пълноправни членове на обществото, това не значи че тях не ги вълнува положението на жените в другите страни. Те от все сърце са солидарни с всички жени, борещи се за правата и са готови и за напред заедно с тях да се борят и да отдадат всичките си сили, пламъка на сърцето си, на борбата за мир в целия свят..."

А водачът на съветската делегация др. Нина ПОПОВА допълни:

"Но, скъпи другарки, задачата на конгреса не се заключава само в това да подведем равностойна на тази справедлива борба, която водят жените в различните страни - негова задача се заключава и в това, правилно да набележим понататъшния път и задачи на нашето движение, да го активизираме, да го направим по-целесустремено и ефективно..."

Една гръцка делегатка прочете вълнуваща поема, посветена на жените и де-войките герои, паднали в съпротивата срещу хитлеристките и американски завоеватели и обръщението на майката на Никос БЕЛОЯНИС до хората от цял свят: "Нека неговата кръв, с която ороси тази робска земя, храни цветята на мира. Нека неговата усмивка остане като дар на младежта от цял свят. Нека не се виждат вече майки да оросяват земята със своите сълзи!"

С бурни одобрения бяха изпращани изказванията на нашите сестри от националните демокрации, включително и на нашата делегация, ~~която~~ разказа, че

правата на българските жени са осветени от Димитровската народна конституция, че у нас жената има достъп във всички области на културния, стопанския и политически живот... разказа за новите жени в промишлеността, учрежденията, за нашите славни селянки и борбата им за висок урожай, за героините на труда. Тя заяви, че българските жени стоят твърдо зад оценката на ръководителя на страната ни, др. Вълко ЧЕРВЕНКОВ, който казва: - "Истинската сила на един народ не е само в притежаване на пушки, топове, танкове, самолети, в употребата на бактериологическо оръжие и нападателни бомби. Истинската сила на един народ е в неговото морално и политическо единство, в справедливостта на неговите цели, в силата, верността и количеството на неговите приятели."

- . -

В огромната зала, дето блестяха знамената на 70-те представени на конгреса страни владееше чудно единодушие. Когато на трибуната говореше жената от Тринидад, французойката я слушаше с топло участие. Англичанката и представителката на британска Гвиана са стиснали сърдечно ръцете си. Американката седи до негърката и сестрински говори с нея. През дните на конгреса ние преживяхме много вълнуващи моменти:

Еужени Котон пое от млада датчанка шестмесечното и момченце, вдигна го нагоре и каза: "Ето за кого е нужен мира." Минавайки от ръце на ръце, маркият храбър датчанин не се уплаши от шумните ни викове, от прожекторите, от фотоапаратите, не заплака, а спокойно и доверчиво, бял като гълъб, се приласка до черното като абанос, озарено от щастлива усмивка, лице на делегатката от Тринидад.